

„Прва љубав", Мирослав Антић Ово су твоје песме ... Не питај како...

Мирослав Мика Антић **тајну** велику зна:
Да свет **снова** и маште није никаква шала,
Јер свака и **најмања дрхтава песма** сања,
Да постане заувек **најљубавнија** цела.

У његовим стиховима скрива се **загонетка**,
Између **усана** које ћуте, **одлука** је чврста,
У кораку на **ђачком корзу**, или **првог танга**,
Пролеће прозива, јавља се **љубав прва**.

Плави чуперак сви напамет знамо одавно,
Учили смо је мали, не сватајући баш све,
Када смо били велики, постало нам је јасно,
Да је о љубави, сновима и још много више.

Кад би јастуци проговорили једног јутра,
Наслутили би и **шта птица сања** у гнезду,
Шта је у малом велико и зашто долази сутра,
И како **крила** расту у тишини, да стигну **плаву звезду**.

Голишава песма се у мраку скида врло стидљиво,
Рођенданска би да се тренутак рођења врати,
У **шашавој** дечаци у глави девојчице постоје видљиво,
Нека их, не сметају ником, јер сви су јој драги.

Лажљива песма мења боје (**све боје света!**),
Досадна песма капу на лево око криви,
Спремна да се потуче са барем три детета,
Мушка песма се наравно храбра прави.

После детињства, опомена нас тужна чека,
Чаролија снова ће можда нестати изненада,
О чему причамо док шетамо кроз предвечерја мека?
Имена се драгих присећамо, можда снова понекада.

Страница из дневника шушка у џепу,
На њој кратко стоји: **Написано у среду**,
Можда пар тајни, можда неку успомену лепу,
Како се праве деца, питамо се у зору бледу?